

Ταξίδι στο χρόνο

Το πρώτο μου ταξίδι –και τι σημαδιακό ταξίδι– με το ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΠΡΕΣ ήταν μια σκέτη αποτυχία. 16 Ιουνίου 1986, ημέρα Δευτέρα. Προορισμός μας η Αντίπαρος, μέσω... Σαντορίνης. Ήταν τα χρόνια που είχαμε χρόνο. Ή μάλλον δεν είχαμε, αλλά βρίσκαμε δικαιολογίες για να βρούμε. Σήμερα βρίσκουμε δικαιολογίες για να μη βρούμε! Είπαμε, λοιπόν, να κάνουμε μια μικρή περιήγηση στο Αιγαίο για να καταλήξουμε το αργότερο το επόμενο Σάββατο στην Αντίπαρο, όπου περιμέναμε μια μεγάλη παρέα από την Αθήνα. Εκείνοι είχαν κλείσει με το ΛΗΜΝΟΣ. Εμείς διαλέξαμε το ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΠΡΕΣ...

Γ. ΚΥΡΟΥΠΗΣ

Για ποιο λόγο; Τι ερώτηση κι αυτή... Χρειάζονται άραγε εξηγήσεις; Την εποχή εκείνη το ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΠΡΕΣ ήταν το καμάρι του Πειραιά, το αρχοντοβάπορο της Παροναξίας, ένα πραγματικό στολίδι της θάλασσας, το όνειρο κάθε –έστω και κατ’ ελάχιστον– караβολάτρη. Τη Δευτέρα, στις οκτώ το πρωί, έκανε το δρομολόγιο Σύρος-Πάρος-Νάξος-Ίος-Σίκινο-Φολέγανδρος-Σαντορίνη. Θα το διαλέγαμε έτσι κι αλλιώς, αλλά από τη στιγμή που έπιασε και σε εφτά κυκλαδονήσια σε ένα ταξίδι –κι ανάμεσά τους η Σίκινο και η Φολέγανδρος, οι επόμενοι στόχοι μας– η ιστορία είχε λήξει πριν καν αρχίσει. Αφήστε που το είχα βάρος μέσα μου, τέτοιο βαπόρι να είναι τρία χρόνια στην Ελλάδα κι εγώ να μην έχω αξιωθεί να πάω ούτε ίσαμε την Πάρο.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ...

...και ιδιαίτερα στις Κυκλάδες είναι –το έχω ξαναγράψει και

δεν θα βαρεθώ ποτέ να το γράφω– μία από τις δέκα μεγαλύτερες απολαύσεις που έχει να προσφέρει σε κάποιον ετούτη η γη. Συμπεριλαμβανομένων εκείνων των απολαύσεων που αφορούν στο στομάχι κι εκείνων που αφορούν κάτω από το στομάχι. Πρώτα απ’ όλα είναι το φως. Ύστερα είναι η θάλασσα. Ύστερα ο άνεμος. Και βέβαια τα νησιά. Ο μαγικός κύκλος γύρω από τη Δήλο. Με μια πρώτη ματιά, όλα ίδια. Στην πραγματικότητα, το κάθε ένα μοναδικό. Κοινός συνδετικός κρίκος η μυροδιά. Αυτή η άγαρμψη, χοντροκομμένη μυροδιά από το αλατοβρεγμένο αρμυρίκι. Μπερδεύεται στην αρχή με το ιδίο πλησιάζοντας την πρώτη στεριά και μετά, όσο εκείνη έρχεται κοντύτερα, γεμίζει ολόκληρο τον αιθέρα σαν το πρώτο καλωσόρισμα. Τη νιώθεις στα ρουθούνια σου και δεν τη χορταίνεις, την ώρα που το βαπόρι γυρίζει το Τρίμεσο στη Σύρο, περνάει κάτω από την Παλιούπολη στην Άνδρο, παραπλέει τις βόρειες κρεμαστές ακτές της Φολεγάνδρου. Κι ακόμη πιο πολύ τη νύχτα, στον Κύκλω-

πα της Σερφίου, στα λιμανάκια των Μικρών Κυκλάδων κάτω από τη Νάξο, στη Νικουριά της Αμοργού, επιστρέφοντας στα Κατάπολα με τον ΣΚΟΠΕΛΙΤΗ. Για αυτήν και μόνο αξίζει το ταξίδι στις Κυκλάδες. Κι αν έχει κι άλλες τόσες χάρες. Το μάτι δεν χάνεται πουθενά σε μια μονότονη απεραντοσύνη. Πίσω από κάθε στεριά υπάρχει μια άλλη. Γυρίζοντας τον κάθε κάβο σε περιμένει ο επόμενος. Ο κύκλος του ορίζοντα γεμίζει με νησιά, νησάκια και ξερόβραχους. Καθένα με τη δική του χάρη, το δικό του το σουλούπι, τη δική του περιεργη καμπούρα, που το ξεχωρίζει από όλα τα άλλα. Κι ανάμεσά τους η θάλασσα του αρχιπελάγους, βαθυγάλαζη, λαμπερή, άλλοτε ήσυχη κι εκμαυλιστική, άλλοτε χαρούμενη και φρέσκια κι άλλοτε κατάσπρη και οργισμένη τα αγκαλιάζει, τα χαϊδεύει, τα δροσίζει στο ακατάλυτο αυτό ερωτικό παιχνίδι που βαστάει αιώνες. Αυτό είναι το ταξίδι στο Αιγαίο. Δεν είναι ανάγκη να έχει προορισμό, γι’ αυτό και είναι αλλιώτικο από όλα τα άλλα. Είναι ▶